

Lackfi János

A SEMMINEK LÁTSZÓKAT VÁLASZTJA KI

2023-05-11 | REGÉNYRÉSZLET

Krsss, itt központ, Rocky jelentkezz, krsss, vétel, krsss, központ, Rocky jelentkezem, itt minden tiszta, így járkált a börtön udvarán, ahol mindenki cigizett, meg körben a falat támasztotta, úgy meg volt támasztva az a fal, hogy biztos nem dől össze, mert nagy és

erős emberek stabilizálják, nekidöntve a hátukat. A sitten figyelni kell piszkosul, hogy senki ne jöhessen hátulról, ott muszáj, hogy mindenki mindent lásson, mert aki odabent nem lát mindent, az halott ember.

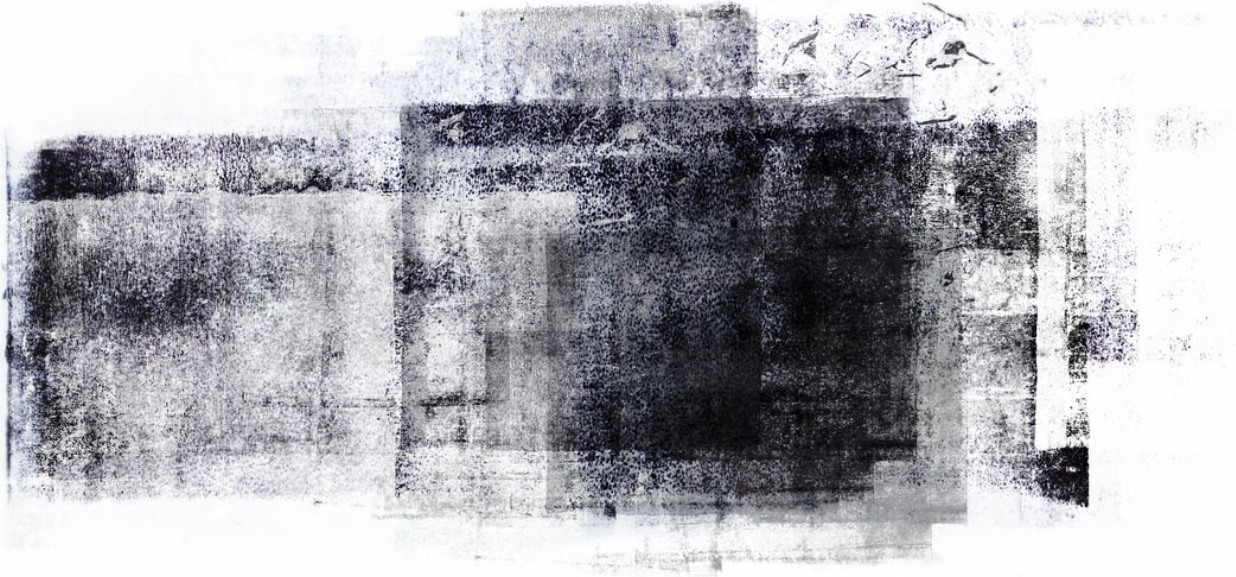
Még akkor is eshet baj, ha jól figyelünk, mert van olyan baj, amelyik szépen elindul felénk, és hiába vesszük észre, nem áll meg, már kiszúrt minket magának. Mintha pont tőlünk akarna valamit, és tudja, hogy meg is fogja kapni. Ez piszok ijesztő, mert itt nem sok mindent akarhat az egyik ember a másiktól. Csak mondjuk olyasmit, hogy el akarja intézni pengével, vagy ollóval, vagy ököllel... Vagy nőnek akarja használni, de azt a fürdőben fogja csinálni, nem az udvaron... Vagy csak meg akarja fenyegetni, szájaskodni akar, ami elég jó, mert nem azonnal lesz baj belőle... Vagy csak egy cigit akar kérni tőle, és az a legjobb, mert a fiúnak sosincs cigije...

ne szívja azt a mocskot

Rocky sportember, és az olyan nem cigizik, különben szétmegy a tüdeje és elfogy a szuflája, mondta mindig Edzóbá. A fiú nem is

cigizett soha, de Edzóbá igen, és egyszer be is szólt neki a fiú, hogy ha ennyire mondja, akkor ő minek cigizik, ne is tagadja, érezni rajta a bűdös bagószagot. Tisztára, mint a Pestabá, aki véletlenül belehajolt a baltába, amiről tényleg senki se tehetett. Azt is hozzávágta az Edzóbá fejéhez, hogy úgy csak kripli lesz belőle, mert elmegy a szuflája, és nem lehet igazi sportember, ő maga mondta... Edzóbá legyintett, bánatosan nézett a kivörösödött kutyaszemével, és azt mondta, ugyan, hagyjuk ezt, neki már lőttek, őt már leírták, belőle nem lesz már a ring királya, de a fiú semmiképp ne szívja azt a mocskot, mert belőle még lehet valaki... A fiú a szemébe nézett, és azt mondta, hogy ne becsülje le magát sosem, dobja el azt a vackot, mert Isten a semminek látszókat választja ki, hogy megszégyenítse azokat, akik valaminek látszanak. Edzóbá mosolygott, szomorú kutyaszemmel, a srác vállára tette a kezét, és bagószagú lehelettel azt válaszolta, igazán kedves tőle, hogy ilyen sokra tartja, de ő már a semminél is semmibb, egy szellő elfújja előbb-utóbb, viszont örül, hogy egy ilyen remek kis fickóval találkozhatott, ez tartja benne a lelket, egy-két tanítvány, akik miatt még érdemes... A fiú egyszer s mindenkorra jegyezze meg, hogy ő nem egy

senki, ő igenis jó, ő igenis a Rocky, és bárki bármit mond vagy csinál, ne adja fel soha. Azzal kiment, hogy tartsanak egy kis szünetet, hadd szippantson egy kis friss levegőt, aztán még bagószagúbban tért vissza.

A fiú nem is adja fel soha, nem is tudja, hogy kell azt. Feltenni a kezét, mint a filmekben, hogy a csuklójára tegyék a bilincset? De hiszen a bilincs rajta van már, kivéve a cellában, meg az étkezőben, meg az udvaron. Szóval ha kinn vagyunk az udvaron, nézegetni kell köröskörül, de nem szabad nagyon nézni egyvalakit, súgta az Imi, aki nagyon ravasz, és a fiúnak jóbarátja, mert ha valakit nagyon megbámulunk, azt hiszi, kóstonlatjuk. Főleg az életfogytosok nem szeretik, ha kóstonlivalónak nézik őket, mert akkor visszakóstonlatnak. Ha kóstonlatnak, az nem nagyon ízlik, mert erősek, és nem baj nekik, ha valaki másnak valami fáj, sőt, örülnek is neki, mert amíg másnak fáj valami, addig se nekik fáj, és ez már nem kicsi öröm, látszik a vigyorgó arcukon. Nem mindegy, hogy miattad fáj valami valakinek vagy neked fáj valamid valaki más miatt. Ezt a fiú megértette. Mindenki azt akarja, hogy másnak fájjon. Itt mindenkinek a szabadság a mániája, ezért mindenki megőrül attól, hogy nem csinálhatja azt, amit szeretne, mert az örök folyton csicskázgatják, hogy rákiabálnak, forduljon meg, hajoljon előre, és kulcsolja össze hátul a kezét, míg megbilincselik. Mert nyitják és zárják az ajtókat előtte meg utána. Mert ide-oda tologatják, mint egy talicskát. Mint

egy embertalicskát, aminek a kereke a lába és egy kupac hús meg csont zötyög benne. Nem hagyják, hogy egyik helyről a másikra menjenek, mindenki csak akkor mozoghat, ha megengedik, és csak oda, ahová megparancsolják.

nagyon kicsi lélek lehet

A fiú másképpen járkált az udvaron, mióta a Szent Jobb előtt vonult a csupafekete öltönyében, fülében fényes fekete csótány,

krsss, központ, utasítást várok, krsss, itt minden rendben, vétel. Nézegetett köröskörül a képzeletbeli napszemüvegén keresztül, nehogy valamerről berobbanjon egy őrült, aki éppen Szent István összetöpörödött jobbkezét akarja megtámadni. Errefelé sok az őrült, akik nem úgy dilinyósok, mint a fiú, mert ő a légynek sem akar ártani, azt csak eltemeti, ha felfordul. Egész légytemető van az ablakpárkányán, kicsi szálkakeresztekkel, szokott értük imádkozni. Gergely atya nem biztos benne, hogy a légynek van lelke, a fiú meg arra jutott, hogy nagyon kicsi lélek lehet, ami belefér egy légybe. Viszont a legyet is a Jóisten teremtette, bonyolult pici gép, ember ilyet nem is tudna barkácsolni, a srác órákig csodálja őket. Kicsi szem, kicsi lábak, kicsi csápok, kicsi rágók, átlátszó kicsi szárny. Csak nem szabad hozzájuk nyúlni, mert törékenyek, ezt hamar megtanulta, sokszor szerette volna barátságosan megpiszkálni őket, de megdöglesztette az egész legyet, és el kellett temetni.

Nagyon nehéz, hogy senkinek se ártson, mert néha akkor is árt, amikor nem akar. Például nem jó, ha közel lépnek hozzá, mert az ijesztő, fél, hogy összekeveredik az olyan emberrel. És ha megijed, az nem jó jel, mert olyankor fogalma sincs, mit csinál, és ez a másoknak is rossz lesz, mert a fiú túl erős, és aki vele kötözködik, annak esetleg véletlenül kijön a vére vagy az agya, pedig fontos, hogy azok belül maradjanak, bent a testében.

Körbe-körbe vonult az udvaron, közben a fülét fogta egyik kezével, az volt a távbeszélő, krsss, vétel, tiszta a levegő, és csak azt nézte, hogy senki ne közeledjen, de mégis közeledett valaki. Az Imi szólította meg, hogy hagyja már abba, mi ez az új izé, mánia, amit most csinál, mesélje el most már. Nem volt sok ideje mesélni, mert vigyázni kellett a Szent Jobbra, ide-oda kapkodta a fejét, hogy szemmel tartsa a támadókat, ha valamelyik épp most szervezne merényletet. Röviden összefoglalta az Iminek, hogy Zsoffa nénye szerint egy szép napon majd ő lesz az egyik ő, aki nagy királyunk szent mancsára vigyáz, és ez megtisztelő, tehát muszáj gyakorolni, Edzőbá is megmondta, hogy csak az működik, amit korábban kigyakoroltál, olyan ütést soha, de

soha nem fogsz bevinni, amit nem próbáltál előtte többeszer. Úgyhogy muszáj minél többször kipróbálni az őrködést, mert csak akkor fog jól menni.

Éppen ő illik bele

Ettől az Imi ideges lett, és ráripakodott a fiúra, hogy na látja, ezért kell neki egy olyan barát, mint éppen ő, mert tiszta hülyeségei vannak, már bocs, de nem érti a világ működését, így beleszalad mindenféle dolgokba, amikbe nem kéne. Sajnos a fiú börtönmúltjával, ahogy az Imi mondta, sosem fogják felvenni semmilyen biztonsági cégbe, sem Szent István jobbkeze mellé, sem egy TESCO-ba, mert oda büntetlen előéletűeket keresnek, és neki épp most van büntetve az előélete. Muszáj olyan területen elhelyezkednie, ahol az adottságaiból a legjobbakat hozhatja ki. A fiú elcsodálkozott, ő nem is tudta, hogy vannak adottságai, fogalma sincs, mire gondolt ezzel az Imi. Hát arra, hogy a srác nagy, erős és jószívű, és ebből kell kihoznia a maximumot. Az Isten ilyenek alkotta, és ha a Teremtő valakit valamilyennek akar az ő nagy szeretetében, akkor gondoskodni fog róla, hogy a világban legyen egy olyan hely, ahová éppen ő illik bele. Imi is úgy teremtették, ezzel a sokféle tudással, ami neki van, mert nagyon ért a törvényekhez, a matekhoz, az emberekhez, a pénzhez. A nagy puzzle-ban, ami a világ, pont van egy Imi-alakú üres hely, ahova bepaszsol, és ami neki van kitalálva. És ez a hely most a fiú mellett van, bent, a börtönben. Éppen ezért mindig mindent, amit a srác elképzelt, előtte kérdezze meg tőle, mert akkor tud segíteni, és a barátai is tudnak segíteni. És most az lenne a legfontosabb, hogy Zsoffa nénije megnyissa azt a kisboltot, és bár Imi tudja, hogy a néni nem pont erről álmodott, mégis muszáj lenne, és a fiú beszélje rá, mert így az ő Kisbékája is megtalálhatná a helyét a világban, lehetne eladó a boltban, és akkor volna munkája, és akkor megtarthatná a babát, akit vár, és kaphatna pénzt az államtól, hogy nevelhesse azt a porontyot. A fiú hirtelen elszomorodott, mert ez igaz, a Kisbéka fél, hogy a részeges szülei ellopják tőle minden pénzt, ezért nem akarja megtartani a bébit. Imi szerint jó, hogy említi, majd az ő barátai beszélnek a Kisbéka részeges szüleivel, nem kell félni, mert ők nagyon hatásosan tudnak beszélgetni, nem lesz semmi gond. Zsoffa néniének viszont meséljen sokat a boltról, mert milyen szuper lenne, ha a Kisbéka ülne a pénztárban, a fiú meg, miután kiszabadult, pakolhatná az árut, így kihasználná az erejét. Minden békés, szép és tiszta lenne.

A fiú megkérdezte az Imitől, nem tudna-e abban is segíteni, hogy a légytemetőt hazavihesse, ha többé nem lesz bent a börtönben. Azt akarja, hogy a legyek is vele mehessenek, és legyen helyük, ahol tud imádkozni az icipici lelkükért, amíg vissza nem talál a Jóisten hatalmas lelkéhez. Mert mi másért teremtett volna szárnyat ezeknek az idegesítő rovaroknak, ha nem akarná, hogy végtelen dicsőségében sok-sok légy röpdösse körbe, hiszen a mennyek országában már nem lesznek olyan idegesítőek, és nem pötyöznek be mindent, és nem szállnak a trágyáról az ételre és az ételről a trágyára, hogy mindent összevissza fertőzzenek, mert itt a földön ezt csinálják Zsoffa nénje szerint, aki nagy légycsapóval kilapítja őket.

nem annyira barátkozósak

Imi ráncolta a homlokát, ő még nem nagyon hallott a legyek mennyországáról, de majd szerez egy papírdobozt, a fiú abban költöztetheti a temetőjét, és ha bármi másra szüksége van, arról is szóljon neki. Orvos barátai is vannak, és egy ügyvéd barátjával együtt éppen most nézik át a srác papírjait. Nemsokára bejönnek a fiúhoz, és átbeszélnek, hogyan lehetne őt innen kivinni, mert azzal a rendellenességgel, amivel született, egyáltalán nem kéne itt

időznie, sokkal észszerűbb lenne, ha egy lábára szerelt csipogóval hazaengednék, és pakolhatna a Zsoffa nénye raktárában, biztonságos, otthoni környezetben, rendszeres orvosi felügyelettel. A fiú elámult, hogy Imi tényleg mennyi mindent tud az életről és a világról. Tudja, hogyan működik, a srác pedig egy légyről se tudja megérteni, hogyan működik, Imitől tudta meg, hogy tapadókorongos a talpa. Mármint a légynek. Az is elképesztő, milyen rengeteg barátja van Iminek, minden bokorban terem egy, ennyire barátkozós egy ember. Még a börtön előtt szerezhetett ennyi jó kapcsolatot, mert itt bent nem annyira barátkozósak a népek. Mondjuk Imi sosem verték meg, pedig kicsi és nem túl erős, erősíteni se látta még senki teli petpalackkal vagy anélkül, tuti, hogy az első tíz fekvőtámasztól kinyuvadna. Nem nagy sportbarát, de elég gyakran jönnek hozzá más rabok, meg még smaszerek is, tanácsot kérni tőle mindenféle ügyekben, mert úgy tűnik, vág az esze. Szerinte annyi az egész, hogy az ő barátainak rettentő hosszú kezük van, még a börtönbe is elér. Így szerez ő finom cigarettát és finom italokat, mert a gagyit nem bírja a gyomra, és ha már egyszer itt kell rohadnia mások helyett, ha már ő vitte el a balhét, akkor ez a legkevesebb, amit a kedves haverjai megtehetnek.

A fiú nevetett, mert megint nem bírta megállni, hogy el ne képzelje azt az iszonyúan hosszú kezét, amit valaki kidug a háza ablakán és az csak nyúlik-nyúlik a levegőben, és beér az Imi cellájának ablakán, és megvakarja a fülét, meg finom cigarettát tesz a szájába. Tisztára, mint egy rajzfilmben, a Tom és Jerryben, amiben a macska megpróbálja elkapni az egeret, de hiába erősebb meg nagyobb, az egér mindig okosabb és fürgébb nála, és a cicust általában kilapítják vagy ledarálják vagy megverik és megfőzik, így aztán ő veszít. A fiúnak tetszett, hogy akit a rajzfilmben meghalasztanak, utána felkel, megrázza magát és megy tovább. Olyan jó lett volna, ha az a négy fiú, akinek a fejéhez túl erősen koccantotta a féltengelyt, ők is csak felálltak volna, mint a kilapított kiséger meg macska, megrázzák magukat, és mennek tovább, és nem jön ki az agyuk, de jól az agyukba vésik, hogy a Kisbékával többet ne csináljanak erőszakos dolgokat, és akkor többet ő sem dühödik fel, kezében a nehéz féltengellyel, ami csak másoknak nehéz, neki pehelykönnyű.

Edzőbától még otthon kapott egy videót, amin Mike Tyson meg Muhammad Ali legszebb KO-it mutatják, és a nagy, erős ellenfelek eldőlnék, mint egy zsák, és látni a lassításban, hogy amikor egy ütés igazán betrafál, egyből remegni kezd az ellenfél álla vagy a koponyája, és kidudorodik a szeme, mintha ki akarna ugrani a helyéről. Akár egy szem gesztenye vagy egy pingponglabda. Az is jól látszik, hogy az ütés sosem egyedül érkezik, mindig jobbésbal vagy balésjobb, ahogy az Edzőbá tanította, és a kettő közül az egyik betalál, de ha csak egyesével jönnek az ütések, akkor sokkal kisebb az esély, hogy betaláljunk. A fiú végtelenszer megnézte otthon a Rockyt, Zsoffa néne még egy fülhallgatót is vett hozzá, hosszú zsinórral, hogy Pestabá ne cseszegesse tovább, mert már unta a dumát, hogy a szív öregszik meg utoljára, meg hogy ha sokáig élsz egy helyen, akkor azzá a helyé válsz.

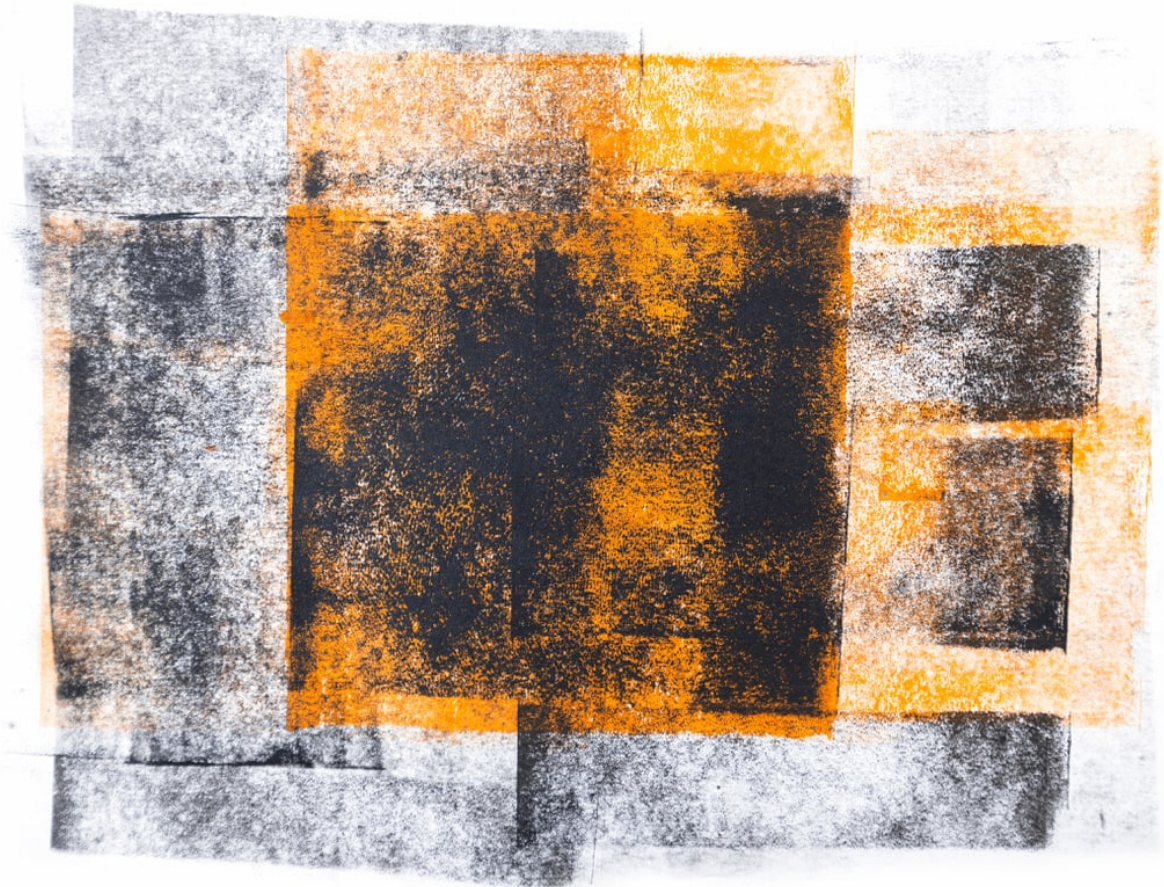
Ez aztán a sitten tényleg igaz. Évek óta élnek az emberek ezen a szűk helyen, és mindegyik tisztára olyan lett, mint maga a börtön. Amikor innen kiszabadulnak, viszik magukkal azt a valakit, akivé a börtönben lettek. És gyorsan csinálnak valami

baromságot odakinn, a szabad világban, amitől egyből vissza is kerülnek a börtönbe, ahol sokan már nem is először ücsörögnek, hanem harmadszor, negyedszer vagy még többedszer. Szinte hazajárnak, mert nincs más otthonuk.

csak a fejéből kukázza össze

Az Imi kérdezte a fiútól, hogy nem akar-e idebenn bokszolni. A börtönvezetés nagyon támogatja a sportot, és ott van az örök közt a Huba, aki bokszedző, és

indítana egy klubot, ha van rá érdeklődés. Más börtönök csapataival is lehetne mérkőzni, szippantani kis friss levegőt, persze nem kell túlgondolni, rácsos ablakú rabszállítóban viszik a versenyzőket is, tetőtől-talpig megbilincselve, de mégis egy kis változatosság, és a fiú végre nem csak őt meg a Gergely atyát meg a Zsoffa nénjét hallgatná napestig. A srác azt válaszolta, hogy Imi a barátja, és Gergely atyát meg Zsoffa nénjét is szereti, így szívesen hallgatja őket, és nem unja sosem. De bokszolni is szeret, jó lenne a börtönben is edzeni, mert már csak a fejéből kukázza össze, hogy az Edzőbá mikre oktatta. Őt kéne ide behozatni, meglátogathatná, és tartana tréninget, biztosan sokkal jobb edző, mint az a Huba, mert ő a legjobb edző a világon, és a fiú azt szeretné, ha ő foglalkozna vele, más neki nem kell, azok mind hülyék. A filmekben is mind hülyék az edzők. Imi nem hiszi, hogy beengedik az öreget edzést tartani, ilyesmikben nagy a szigor, de annyit biztos elintéznék a barátai, hogy a fiú megkérdezhesse tőle, a Hubát elég jó edzőnek tartja-e. Imi barátai közt vannak, akik bokszmeccseket rendeznek, nagyon sok pénz van az ilyesmiben, szép, tiszta pénz, amiért sokan nem hajolnak le, mert túl finnyásak hozzá. Az igazi kemény gyerekek nem ám a puccos klubokban riszálnak, hanem csupasz ököllel csapnak oda, ezek az igazán erős emberek, az ilyen harc nem kutyafüle. Ha kijutnak egyszer innen, Imi nagyon szívesen megmutatja a legdurvább gyerekeket, akik léteznek a földön, nagyon jófejek, biztos megörülnek a fiúnak, mert ő is kemény, mint a vídia, ami belefúr a falba, sőt, még a tömör betonba is.

Hogy vagy, sajtfej? Vigyorgott a fiúra Edzóbá, érdekes, hogy megöregedett, pedig annyi idő azért nem telt el, mióta nem találkoztak, mondta is a fiú, talán meseországban járt, ahol egy esztendő alatt hetet öregszenek az emberek? Azt mondta az öreg legyintve és röhögve, hogy ne is mondja, az asszony addig nyúzta, míg el nem ment a mocskok dokikhoz, akik jobban kicsinálják az embert, mint egy másfél mázsás New York-i fekete srác. És ha lehet benned találni valami disznóságot, hát a dokik fognak is találni. Edzóbában is mindenféle cuccok növekednek, amik nem odavalók, sürgősen ki kell azokat szedni belőle, ezért nemsokára felvagdaldják, mint az újévi malackát, épp csak citromot nem tesznek a szájába. Nagyon röhögött ezen, biztos látta magát, mint rózsaszín, tátogó malackát, és a nagyon röhögéstől nagyon köhögni kezdett, ami egyáltalán nem hangzott jól, olyan volt, mint mikor Pestabá fuldoklott a nyavalyás cigarettáitól, amiket elszívott, és annak is pocsék vége lett, igaz, a balta miatt. Edzóbá egészen kivörösödött az erőfeszítéstől, utána orrot fújta,

megtörölgette a kutyaszemeit, és legyintett, hogy élt már ő eleget, látta bokszolni élőben Alit, és látta Tysont, no meg pacsizott Papp Lacival, úgyhogy ez a világ nem tud neki újat mutatni.

Nem arról van szó, hogy nem akar élni tovább, de ha menni kell, hát menni kell. A temető pont olyan, mint a retyó. Nincs mese. Egy adóssága maradt csak, nagyon szeretne volna látni, ahogy a paralimpián érmet akasztanak a fiú nyakába, és ott áll a dobogón piros-fehér-zöld melegítőben, és felcsendül a Himnusz. Ha hinne a Jóistenben, egész biztosan azt kérné tőle, hogy ezt megérhesse. Vagy ha meg is halna közben, azért egy felhőn ülve mégis gyönyörködhessen benne. De annyi pofont kapott az élettől, annyiszor leterítették, és annyiszor rászámoltak már, hogy nem is tudja, higgyen-e az öreg szakállas Teremtőben. A srác bizonygatta, hogy ha úgy ízelgeti az ígét, ahogy ő szokta, akkor megjön tőle a hite is. Mindig egy kicsit kell kimazsolázni, azt forgatni magában sokáig, és akkor az elkezd nőni benne, mint a mag, és egy kicsi vesszőből hatalmas tölgyfa lesz. Ezt Gergely atya mondta. A fiúban nem nőtt még tölgyfa, mert arról azért tudna, de nyammogja az ígéket, mint a lépesmézet, és tényleg édesek. Edzőbá szerint édes pofa a srác, hasba bokszolta viccesen, és azt mondta, most nagyon komolyan a lelkére köt valamit, ez élet-halál kérdése. Kösse, csak jó erős kötéllel, hogy el ne szakadjon, ez jutott a fiú eszébe, de inkább magában tartotta, nehogy Edzőbá megharagudjon, amiért nem figyel rendesen. Koncentráció, mondta mindig Edzőbá, és ilyenkor szokta felemelni a mutatóujját, a srác meg hosszan bámulja az ujját, amire ő felmérgeződik, hogy ne idétlenkedjen, mire a fiú bandzsítani kezd, mint aki teljesen kattant, és akkor Edzőbá rászól, hogy ne legyen ementálisabb, mint amilyen. Csak ő meg a Kisbéka teheti meg, hogy a fiút dilinyósnak nevezi, mert nem bántani akarják vele, hanem így szeretik, mert így tudják, és arról senki nem tehet, ha csak egyféleképpen tud szeretni, mert máshogy nem tanították meg. Pesta bá csak úgy tudott, hogy telebeszélte a srác fejét malac dolgokkal, itt a tavasz, feláll a fasz, és századszorra is köhögve röhögött a saját poénján. Az Edzőbá meg szigorúan szeretett, de legalább bízott a fiúban, nem úgy, mint Pestabá. Pestabá igazából nem hitt senkiben és semmiben, csak köhögni és röhögni akart a világon, addig akart rajta köhögni és röhögni, amíg bele nem fullad a saját slájmjába, de talán még most is köhögve röhög a sírjában, míg a lelke fel nem

száll az égbe, vagy le nem zuhan a pokolba. A fiú sajnálta Pestabát, mert rossz lehetett mindenképpen folyton okosabbnak lenni, mert akkor az ember senkihez nem tud odabújni, nem tud valakire örömmel nézni, még arra sem, aki sík hülye, mert muszáj mindenképpen nagyobb észkombájnnak lennie, muszáj, hogy kiröhöggesse az összes embert, még magát az Istent is. Zsoffa nénye csóválta a fejét, a hitetlennél nincs szájalomra méltóbb, hiszen a mi életünk balgaság a világ szemében, de a világ cifrasága a mi szemünkben balgaság, hiszen nem mi élünk már, hanem Jézus él mibennünk.

ott lakik az erő

Edzőbá bánatos kutyaszemmel nézett a fiúra, most az a legfontosabb, hogy bunyózzon, hogy ki ne essen a formából. Edzőbá komolyan nézett rá, és felemelte a mutatóját. A Huba rendes gyerek, jó szakember, ő ismerte a Huba trénerét, aki a haverja volt, a fiú bátran hallgasson rá mindenben, úgy edzzen a keze alatt, mintha edzőbá keze alatt lenne, üssön keményen, és egyre keményebben, sose ökölből lendítsen, hanem vállból, mert ott lakik az erő. Ne feledkezzen meg a lábmunkáról, táncoljon, de mindig a stabilitást keresse, mert aki megáll a lábán, azt nem lehet kibillenteni. Edzőbá szerint minden erről szól a világon. A légy egyensúlyozik az ablaküvegen, a veréb egyensúlyozik az ágon, a vízcsepp egyensúlyozik az ujjbegyen. Minden az egyensúlyt keresi, és amikor kibillen belőle, akkor el van veszve, ezt a srác jól jegyezze meg. Nézte Edzőbá görnyedt vállát, ahogy kifelé botorkált, és arra gondolt, mekkorákat csattantak régebben az ő ütései Edzőbá pontkesztyűjén, de most egyetlen egy ilyen pofontól elszállna szegény a világűrbe, és sosem térne vissza.

Ezt a Kisbéka mondta mindig, a szomszéd lány, aki átbújt a kerítés résén Zsoffa néni kertjébe, és megkérdezte, na dilinyós, tudsz-e már akkorát ütni, hogy elrepüljek tőled oda, ahol az úrhajósok járnak, üss meg, na, üss meg, mi van, csak nem félsz tőlem? A fiú ilyenkor picikét megbokszolta a vállát, jól esett a forró bőréhez hozzáérni, a kicsi ütéstől remegett az elöl gömbölyödő pólója, a srácnak égett az arca, ha odanézett, mégse tudott máshova nézni. Na jó, azért a leburnult arcára is tudott nézni, meg az okos szemére, meg a cuki széles szájára, amit annyira szeretett. Amikor a lány vigyorgott, mert valami csibészséget mondott, akkor látszott, milyen sok ragyogó, fehér foga van, a fiú sosem értette, hogyan fér el ennyi fog egy ilyen kis békácska szájában.

hányadik apja lenne

Békácska hasában most egy icipici emberke növekszik, akinek négy apja van, de közben egy sem. A fiú megpróbálta elképzelni, mi lenne, ha ő

lenne olyan apró. Feküdt a börtönágyon, de közben benn lebegett a Kisbéka pocakjában, a puha sötétben, kérlelte, hogy tartsa meg őt, ne engedje, hogy a doktorok darabokra nyiszálják a hasában, Zsoffa nénye mesélte neki, hogyan szokott ez menni. A fiú most kisbabaként látni akarta a Kisbéka arcát, a szemét, a fogait, a karjában akart lenni, miután épségben kibújt a pocakjából. Aztán az jutott a fiú eszébe, hogy lehetne ő a picike apja? Ő aztán biztosan elfogadná. A negyedik vagy az ötödik, vagy ki tudja, hányadik apja lenne, mindegy is, csak ő lehessen az. Adna neki pénzt, hogy ne is törődjön az alkoholista szüleivel, akik mindenét elszedik és elisszák, még a családi pótlékot is. A fiú szívesen tologatná babakocsiban az apróságot a kis utca végéig meg vissza, ülhetne a parkban, és nézhetné a hintázó kicsiket, és tudná, hogy nemsokára az ő porontyuk is itt mászókázik meg homokozik majd a többiekkel.

Aztán elképzelte, hogy milyen lenne Kisbékának lenni. Tapogatja a hasát a sötétben, benne úszkál egy halacska, egyik ember a másikban, teljesen együtt ketten, ő meg a pici egy és ugyanaz, összekeverednek a sejtjeik, mint mikor misén megesszük az Úrjézust, bekapjuk az ostyát, és őáltala, ővele és őbenne létezünk, mondja Gergely atya mindig. Mire a fiú gondolatban idáig elér, akkor már alszik is a hasára tett kézzel, mintha úszkálna odabenn egy emberhalacska, halemberke.

Részlet a szerző könyvhétre megjelenő, *Rocky* című regényéből.

kép | shutterstock.com